

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/2014-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2014 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., Tomášikova 48, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Nedelkom, Ph.D., Advokátska kancelária Schönherr, Námestie 1. mája 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžh/4/2010 z 21. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júla 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžh/4/2010 z 21. mája 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka bola spolu s Československou obchodnou bankou, a. s. (ďalej len „ČSOB“), a Všeobecnou úverovou bankou a. s. (ďalej len „VÚB“) účastníčkou správneho konania začatého Protimonopolným úradom Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) podľa § 25 ods. 1 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“). V tomto správnom konaní vydal úrad 9. júna 2009 rozhodnutie sp. zn. 2009/KH/1/1/030 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie úradu“), podľa ktorého sťažovateľka uzatvorila spolu s ČSOB a VÚB zakázanú dohodu o výpovedi zmlúv, o bežných účtoch, ktoré s nimi mala uzatvorené obchodná spoločnosť AKCENTA CZ, a. s., a konštatoval, že týmto konaním bol porušený čl. 81 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (teraz čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie). Za toto protisúťažné konanie uložil úrad pokuty, ktorá v prípade sťažovateľky predstavovala sumu 3 197 912 eur. O rozkladoch podaných proti označenému rozhodnutiu všetkými účastníkmi správneho konania rozhodla Rada Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „rada“) ako druhostupňový správny orgán, ktorá mala rozhodnutím sp. zn. 2009/KH/R/2/054 z 19. novembra 2009 (ďalej aj „rozhodnutie rady“) prvostupňové rozhodnutie úradu zmeniť po formálnej stránke, po *vecnej stránke však závery prvostupňového rozhodnutia úradu o spoločnom protisúťažnom konaní sťažovateľky a spoločností ČSOB a VÚB mala potvrdiť*.

Proti uvedenému rozhodnutiu rady podali sťažovateľka aj obchodné spoločnosti ČSOB a VÚB (každá osobitne) správne žaloby na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), ktorý vo všetkých troch prípadoch žalobám vyhovel a rozhodnutia rady zrušil. Proti jednotlivým rozsudkom krajského súdu podal úrad na najvyššom súde odvolania, pričom v sťažovateľkinom prípade najvyšší súd po prerušení konania pre účely predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny

dvor“) vydal vo veci napadnutý rozsudok, ktorým rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky proti rozhodnutiu úradu zamietol.

Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd porušil jej základné právo podľa čl. 46 ústavy tým, že „vydal *Napadnutý rozsudok, ktorý zásadne odporuje predchádzajúcemu Rozsudku ČSOB vydanému v identickej veci voči inému dotknutému subjektu, spoločnosti ČSOB*“. *V tejto súvislosti poukazuje na niekoľko rozhodnutí ústavného súdu, ako aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)* a konštatuje, že k porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ústavy vzájomne si odporujúcou judikatúrou dochádza vtedy, keď „určitý súd rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, teda vzájomne si odporujúcimi rozhodnutiami, pričom... takýto postup nemožno objektívne a rozumne odôvodniť“. Sťažovateľka pritom poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd v dôsledku nesprávnej aplikácie § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodoval v tej istej veci v rámci troch samostatných konaní, pričom všeobecnými súdmi zvolený výklad ide jasne proti zmyslu a účelu uvedeného ustanovenia, keďže úrad rozhoduje „o účasti niekoľkých súťažiteľov na rovnakom správnom delikte. Títo súťažitelia sa dopúšťajú konania odporujúceho ZOHS spoločne, vzájomne previazaným konaním, ktoré musí byť zo svojej podstaty posúdené ako konanie jediné. Je preto proti nim vydávané aj jediné správne rozhodnutie. V takýchto prípadoch preto nie je dôvod pre oddelené prejednávanie žalôb.

Z výroku Napadnutého rozsudku a Rozsudku ČSOB je bez ďalšieho zrejmé, že v nich rozhodol Najvyšší súd diametrálne odlišne. Rozsudkom ČSOB bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým sa zrušujú Rozhodnutia PMÚ. Napadnutým rozsudkom naopak Najvyšší súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorým sa zrušujú Rozhodnutia PMÚ, tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Na základe Rozsudku ČSOB sa tak vec údajného porušenia ZOHS vo vzťahu k spoločnosti ČSOB vrátila späť na PMÚ k pokračovaniu správneho konania a k vydaniu nového správneho rozhodnutia. Napadnutým rozsudkom sa naopak Druhostupňové rozhodnutie PMÚ stalo voči sťažovateľovi právoplatným a konečným.“.

Keďže podľa názoru sťažovateľky pred vydaním napadnutého rozsudku nedošlo k zmene skutkového stavu ani relevantnej právnej úpravy, neexistujú žiadne objektívne dôvody na vydanie takto rozdielnych rozhodnutí najvyšším súdom v jednej veci. Za takýto

dôvod nemožno považovať ani rozsudok Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach. Sťažovateľka poukazuje na to, že krajský súd v rozsudku týkajúcom sa ČSOB uviedol pre zrušenie rozhodnutí úradu aj mnohé závažné dôvody, s ktorými sa najvyšší súd stotožnil a ktoré neboli predmetom rozhodovania Súdny dvorom v konaní o prejudiciálnej otázke. Rozsudok Súdneho dvora tak podľa názoru sťažovateľky „*neriešil všetky otázky, pre ktoré Krajský súd v Bratislave a následne Najvyšší súd v Rozsudku ČSOB rozhodli o zrušení Rozhodnutí PMÚ. Najvyšší súd sa tak v Napadnutom rozsudku mohol odvolať na Rozsudok ČSOB, pretože ten uvádzal aj iné dôvody pre potvrdenie predchádzajúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave (a teda zrušenie Rozhodnutí PMÚ), ako len nelegálnosť pôsobenia spoločnosti Akcenta na trhu...*

Aj keby Ústavný súd považoval Rozsudok SD EÚ za relevantný dôvod pre odchýlenie sa od predchádzajúcej judikatúry, sťažovateľ ďalej namieta, že v predmetnom prípade nemohol tento dôvod zmenu v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu ospravedlniť, a to vzhľadom na charakter právnej veci posudzovanej Najvyšším súdom.“.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na skutočnosť, že protisúťažná dohoda „*porušujúca § 4 a nasl. ZOHS... svojou povahou predstavuje správny delikt skladajúci sa zo vzájomne previazaných konaní jednotlivých účastníkov tejto dohody, za ktorý jeho účastníci odpovedajú spoločne. PMÚ aj preto o takejto dohode rozhoduje jedným správnym rozhodnutím...*

Za tejto situácie nie je možné, aby Najvyšší súd vydal vzájomne si odporujúce rozhodnutia, kde v jednom rozhodnutí by uviedol, že vo vzťahu k jednému z účastníkov protisúťažnej dohody, teda spoločného protisúťažného konania, sú Rozhodnutia PMÚ nezákonné, zatiaľ čo v rozhodnutiach týkajúcich sa ostatných účastníkov tejto protisúťažnej dohody by potvrdil zákonnosť Rozhodnutí PMÚ.“.

Sťažovateľka je ďalej toho názoru, že najvyšší súd napadnutý rozsudok jasne a zrozumiteľne neodôvodnil. Mal pritom porušiť aj vlastnú judikatúru k otázke riešenia rovnakých alebo analogických situácií odchýlnymi rozhodnutiami. Navyše, napadnutý rozsudok je v rozpore so sťažovateľom označeným základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy, keď najvyšší súd „*vydal Napadnutý rozsudok, aj keď vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté skorším rozhodnutím Najvyššieho súdu - Rozsudkom ČSOB...*

Rozhodnutia PMÚ sa totiž vzťahovali na všetkých troch účastníkov konania pred PMÚ (teda sťažovateľa, VÚB a ČSOB) spoločne. PMÚ tak vo veci v každej inštancii nevydal tri rozdielne rozhodnutia proti každému jednotlivému účastníkovi konania, ale vždy iba rozhodnutie jediné...

Akékoľvek rozhodnutie súdu vo vzťahu k Rozhodnutiam PMÚ vydané na základe žaloby alebo iného podnetu iba jedného z účastníkov správneho konania pred PMÚ sa tak vždy vzťahovalo na Rozhodnutia PMÚ v ich celom rozsahu, teda aj na všetkých troch účastníkov správneho konania... Tým, že Najvyšší súd vydal dňa 19. 05. 2011 Rozsudok ČSOB, zrušil rozhodnutia PMÚ v ich celom rozsahu, a teda aj vo vzťahu k všetkým trom účastníkom predmetného správneho konania, teda i voči sťažovateľovi.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžh/4/2010 z 21. mája 2013 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžh/4/2010 z 21. mája 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej a tiež prípad, keď v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú. Ak teda ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo,

alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03,

III. ÚS 209/04). Judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

V napadnutom rozsudku sa najvyšší súd po uvedení podstatného obsahu uznesenia krajského súdu č. k. 1 S 18/2010-217 z 23. septembra 2010 v spojení s opravným uznesením č. k. 1 S 18/2010-217 z 23. septembra 2010, obsahu odvolania úradu podaného proti uzneseniu krajského súdu a obsahu písomného vyjadrenia sťažovateľky k odvolaniu úradu najskôr vyjadril k sťažovateľkou namietanému procesnému pochybeniu spočívajúcim v nespojení súvisiacich vecí už v štádiu konania pred krajským súdom. Podľa názoru najvyššieho súdu spojenie vecí na spoločné konanie nie je povinnosťou súdu, pričom poukázal na obsah svojho rozsudku sp. zn. 5 Sžh/4/2010 z 19. mája 2011, v ktorom sa k tejto otázke už vyjadril, a poznamenal, že vzhľadom na právoplatné skončenie konania o správnej žalobe ČSOB uvedeným rozsudkom už spojenie tejto veci s uvedenou právoplatne skončenou vecou nie je procesne možné. Námietku sťažovateľky, že do konania mali byť prizvaní všetci účastníci správneho konania, teda aj ČSOB a VÚB, najvyšší súd posúdil ako nedôvodnú, pretože úrad svojím rozhodnutím uložil pokutu každej z bánk samostatne a každý z účastníkov podal samostatnú správnu žalobu. K relevantným právnym otázkam najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na účel zákona o ochrane hospodárskej súťaže, ďalej uviedol, na akú činnosť sa označený zákon vzťahuje (na všetky činnosti a konania podnikateľov, ktoré obmedzujú alebo môžu obmedzovať súťaž, okrem

v zákone vymedzených prípadoch), ako je potrebné chápať obmedzenie hospodárskej súťaže a ktoré osoby sa podľa § 3 ods. 2 zákona o ochrane hospodárskej súťaže považujú za podnikateľov, t. j. že nimi nie sú len podnikatelia v zmysle § 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, ale aj „fyzická osoba alebo právnická osoba, ich združenia a združenia týchto združení, ak ide o ich činnosti a konania, ktoré súvisia alebo môžu súvisieť so súťažou bez ohľadu na to, či tieto činnosti a konania sú alebo nie sú zamerané na dosahovanie zisku“.

Po následnej citácii ďalších na prípad sa vzťahujúcich ustanovení zákona o hospodárskej súťaži najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že pre právne posúdenie celej veci je „rozhodujúca otázka, či ide o právne významnú skutočnosť, ak podnikateľ - súťažiteľ dotknutý kartelovou dohodou iných podnikateľov pôsobí na relevantnom trhu v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keď vykonáva činnosť, na ktorú nemá príslušné oprávnenie – t. j. v tomto prípade vydanú potrebnú devízovú licenciu“. Konajúci senát najvyššieho súdu poukazujúc na širšiu právnu úpravu pojmu podnikateľ pri skúmaní prípadného porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, ako aj na tvrdenie sťažovateľky, že obchodná spoločnosť AKCENTA CZ, a. s., sa objektívne nemohla zúčastňovať súťaže na slovenskom devízovom trhu, ak v Slovenskej republike podnikala v rozpore s právnym poriadkom, sa rozhodol podať Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania a podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvou vetou OSP uznesením sp. zn. 3 Sžh/4/2010 z 10. januára 2012 prerušil konanie až do rozhodnutia Súdneho dvora o predbežnej otázke, pretože ako súd poslednej inštancie je „postavený pred otázku preskúmania zákonnosti aplikácie bývalého článku 81 odsek 1 písmeno c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, /teraz článok 101 odsek 1 písmeno c/ ZFEÚ/ v napadnutom rozhodnutí žalovaného“. Potom, ako najvyšší súd v nadväzujúcej časti napadnutého rozsudku opísal obsah judikatúry Súdneho dvora k obdobným právnym otázkam a konštatoval, že ani jedno z rozhodnutí Súdneho dvora známe senátu najvyššieho súdu „neobsahuje výklad úniového práva dostačujúci pre posúdenie predmetu sporu“, zhrnul v odôvodnení napadnutého rozsudku otázku položenú Súdnemu dvoru a nadväzne na to uviedol aj výrok a podstatné časti odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-68/12 zo 7. februára 2013 vydaného v ním iniciovanom prejudiciálnom konaní. V zmysle tohto rozsudku Súdneho dvora sa čl. 101 Zmluvy o fungovaní Európskej únie „má vykladať

v tom zmysle, že skutočnosť, že podnik dotknutý kartelovou dohodou, ktorej cieľom je obmedziť hospodársku súťaž, údajne pôsobí na relevantnom trhu v čase uzatvorenia tejto kartelovej dohody nelegálne, nemá vplyv na otázku, či tento kartel predstavuje porušenie tohto ustanovenia“, čl. 101 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa má súčasne „vykladať v tom zmysle, že na konštatovanie dohody obmedzujúcej súťaž nie je nevyhnuté preukázať osobné konanie štatutárneho zástupcu podniku alebo osobitný súhlas tohto zástupcu v podobe splnomocnenia s konaním svojho zamestnanca, ktorý sa zúčastnil na protisúťažnom stretnutí“, a tiež že čl. 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie „sa môže na zakázanú dohodu podľa článku 101 ods. 1 ZFEÚ uplatniť len vtedy, ak podnik odvolávajúci sa na toto ustanovenie preukáže, že v ňom stanovené štyri kumulatívne podmienky sú splnené“. Na základe uvedeného dospel najvyšší súd v súvislosti s touto relevantnou otázkou k týmto právnym záverom:

„Odvolací súd aplikujúc výklad únievého práva na základe rozsudku Súdneho dvora Európskej únie Desiatej komory zo dňa 07. februára 2013 sp. zn. C-6S/12 konštatuje, že skutočnosť, či spoločnosť AKCENTA CZ, a. s. pôsobila v Slovenskej republike v súlade so správnymi predpismi alebo nie, nemá vplyv na hodnotenie konania účastníkov ako účastníkov zakázanej dohody. Uzavretie dohody obmedzujúcej súťaž je zakázané v každom prípade.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu je podľa názoru senátu odvolacieho súdu nesporné, že žalobca nespochybňoval legálnosť podnikateľskej činnosti spoločnosti AKCENTA CZ, a. s., pred začatím vyšetrovania žalobcu v konaní o predmetnej veci. Urobil tak až takmer pol roka potom, ako sa žalovaný obrátil dňa 27. 11. 2007 na žalobcu a ďalšie subjekty s písomnou žiadosťou o poskytnutie podkladov a informácií o tom, či konzultovali uzatvorenie resp. vypovedanie zmlúv o bežných účtoch spoločnosti AKCENTA CZ, a. s., s inou bankou, resp. s inými bankami (ak áno, tak kedy a v akých súvislostiach) a či majú informácie o tom, že zmluvy o bežných účtoch vypovedali spoločnosť AKCENTA CZ, a. s., aj iné banky v Slovenskej alebo v Českej republike...

Z tohto dôvodu súd obranu žalobcu spočívajúcu v tvrdení, že pokiaľ spoločnosť AKCENTA CZ, a. s., Praha podnikala na území Slovenskej republiky v rozpore so správnymi predpismi, pretože nemala povolenie Národnej banky Slovenska, sa nemohla zúčastňovať hospodárskej súťaže na slovenskom devízovom trhu a následne zo strany žalobcu a ďalších podnikateľov, nemohlo dôjsť k jej obmedzovaniu, vyhodnotil aj vzhľadom na citované

ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 136/2001 Z. z. a závery rozsudku SD EÚ C-68/12 ako irelevantnú. Súd poukazuje pri tom najmä na záver rozsudku SD EÚ obsiahnutý v odpovedi na prejudiciálnu otázku č. 1 skutočnosť, že podnik dotknutý kartelovou dohodou, ktorej cieľom je obmedziť hospodársku súťaž, údajne pôsobí na relevantnom trhu v čase uzatvorenia tejto kartelovej dohody nelegálne, nemá vplyv na otázku, či tento kartel predstavuje porušenie článku 101 ZFEÚ (bývalý článok 81 ods. 1 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva).

Účastníkom dohody nič nebránilo zvoliť iné nástroje, ktorými mohli zabrániť činnosti spoločnosti AKCENTA CZ, a. s.. Spáchanie správneho deliktu (uzavretie dohody obmedzujúcej súťaž) nemôže byť dodatočne ospravedlnené snahou zabrániť novej protiprávnej činnosti. Svojpomoc ako ochrana vlastných práv nie je v právnom štáte prípustná. Žalobca sa prostredníctvom zakázanej dohody snažil umelo získať prospech v podobe získavania zákazníkov spoločnosti AKCENTA CZ, a. s., ktoré by bez zakázanej dohody nedosiahol.“

Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku zároveň zamerá aj na posúdenie ďalších otázok relevantných pre posúdenie zákonnosti napadnutých správnych rozhodnutí, a to či úrad „dostatočným spôsobom definoval relevantný trh, a či z právneho i skutkového hľadiska postačujúcim spôsobom preukázal, že žalobca sa zúčastnil na karteli spôsobom opísaným v napadnutom rozhodnutí a to počas obdobia trvania kartelu tak, ako to stanovil žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí“. Najvyšší súd uzavrel, že v danom prípade „bol ako relevantný trh vyšpecifikovaný... trh služieb bezhotovostných devízových operácií poskytovaných spotrebiteľom na území Slovenskej republiky. Poskytovanie služieb bezhotovostných devízových operácií na území Slovenskej republiky je regulované a vykonáva sa prostredníctvom subjektov, ktorým bolo zo strany NBS na takúto činnosť udelené povolenie, tzv. devízová licencia... Činnosť, ktorú AKCENTA CZ, a. s., na území Slovenskej republiky vykonávala pozostávala z obchodov s devízovými hodnotami, z poskytovania devízových peňažných služieb, ktorých predmetom bol bezhotovostný nákup alebo predaj cudzej meny za určité množstvo peňažných prostriedkov v slovenských korunách, od 01. 09. 2009 v eurách, alebo v cudzej mene za spotový kurz, čo možno považovať za devízové obchody v zmysle § 2 devízového zákona...“

Tzv. ťažké kartely (čo je i prípad posudzovanej dohody) nespádajú pod pravidlo de minimis a tiež ich súťažné orgány neakceptujú (resp. len celkom výnimočne) ako spôsobilé na splnenie podmienok podľa § 6 ods. 3 zákona, resp. podľa čl. 81 ods. 3 ZES). Takéto dohody sú zakázané už na základe svojho škodlivého cieľa, ktorý v sebe obsahuje minimálne potenciál negatívneho dopadu na súťaž, pričom preukazovať skutočné konkrétne dopady na určitý trh nie je pre konštatovanie zákazu nutné. Takáto prax bola potvrdená rozhodnutiami Krajského súdu v Bratislave napr. vo veci sp. značka I S 270/2005, ako aj v rozhodnutí Všeobecného súdu EÚ vo veci T-25/95.

V prípade, ak ide o horizontálne ťažké kartely, za ktoré možno považovať predovšetkým cenové dohody, dohody o obmedzení odbytu, dohody o rozdelení trhu, atď. vrátane posudzovanej dohody, nie je pre posúdenie zákonnosti konania nevyhnutná a potrebná definícia relevantného trhu. Definícia trhu je nevyhnutná, len ak je bez nej nemožné stanoviť cieľ alebo efekt obmedzenia súťaže a pri aplikácii čl. 81 ZES aj zistiť splnenie kritéria vplyvu na obchod medzi členskými štátmi. V tomto prípade bol na posudzovanú dohodu aplikovaný čl. 81 ods. 1 písm. c/ Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva. Správnosť tejto aplikácie osvedčil i Súdny dvor Európskej Únie prijatím návrhu Najvyššieho súdu SR na začatie prejudiciálneho konania v tejto veci, ktorá mu prináleží v súlade s čl. 267 ZF EÚ t. j. poskytnúť odpovede na výklad únieového práva nevyhnutný na aplikáciu v danej veci.

Súd sa stotožnil s definíciou relevantného trhu tak, ako je uvedená v rozhodnutí žalovaného. Definovanie trhu nezávisí od preferencií jedného zo subjektov, ktorí na trhu pôsobia, ale je dané zastupiteľnosťou z pohľadu užívateľov. Argumentácia žalobcu v tomto prípade neobstoí a nie je natoľko právne presvedčivá, aby jej súd mohol priznať právnu relevanciu, keďže tovarový trh aj priestorový trh boli definované dostatočne presne. V tomto prípade bol definovaný relevantný tovarový trh ako trh služieb bezhotovostných devízových operácií (operácií, pri ktorých dochádza ku konverzii meny) poskytovaných spotrebiteľom bez ohľadu na objem devízovej transakcie.

Súd prihliadol i na judikatúru súdov o spôsobe definovania trhu v prípadoch tzv. ťažkých kartelov. Pri aplikácii súťažného práva je prípustná definícia, podľa ktorej sa relevantným trhom rozumie priestorový a časový súbeh ponuky a dopytu po takom tovare, či už vo forme výrobkov alebo služieb, ktorý je z hľadiska upokojovania potrieb spotrebiteľov týchto výrobkov alebo služieb zhodné alebo zastupiteľné. Žalobca poskytuje

podľa jeho vyjadrení bezhotovostné devízové operácie pre všetkých klientov, pričom rozdiel môže byť len vo výške výmenného kurzu. Banky postupujú inak ako podľa kurzového lístka, len v prípade transakcii nad určitý objem finančných prostriedkov, keď si so zákazníkmi dohodujú individuálny kurz. Takisto nebankové spoločnosti, poskytujúce bezhotovostné devízové operácie, nelimitujú ich poskytovanie len určitým kategóriám zákazníkov. Skutočnosť, že AKCENTA CZ, a. s., uviedla, že za svoju cieľovú skupinu považuje malých a stredných podnikateľov, resp. preferuje malých a stredných podnikateľov, neznamena, že definícia trhu by mala byť iná. Služby AKCENTA CZ., a. s., mohol využiť ktokoľvek, kto mal o jej služby záujem aj tzv. veľké spoločnosti. “

K ostatným právne významným námietkam sťažovateľky najvyšší súd uviedol:

„Pokiaľ žalobca namietal nedostatočne vymedzenie skutku vo výroku napadnutého rozhodnutia z hľadiska miesta protiprávneho konania, dospel súd k záveru, že uvedené bolo vymedzené dostatočne a to jednak na začiatku miestom stretnutia podnikateľov v Bratislave a počas trvania dohody už vyššie uvedeným vymedzením priestorového relevantného trhu...“

Na podklade uvedeného senát najvyššieho súdu konštatuje, že žalobca dôkazné bremeno na vyvrátenie domnienky o nesprávnom určení relevantného trhu neunesol, keďže limitom súdneho prieskumu je zákonnosť a z tohto dôvodu potom možno dospieť k jedinému záveru, že preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom.

Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správne orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Práve tolerančno - úvahové pásmo obmedzuje súd pri súdnom prieskume. Na vstup do tohto pásma by mal žalobca jednoznačne vyvrátiť právne východiská žalovaného správneho orgánu, pretože pre zrušenie rozhodnutia žalovaného nepostačuje, keď vec zostáva v polohe rovnako závažných argumentov (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 3 Sžhuv/5/2008)...

...OBCHODNÉ TAJOMSTVO...

Za súladnú s právnym poriadkom nemožno podľa senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považovať takú obranu žalobcu proti neprimeraným rizikám na trhu, ktorá spočívala i v snahe vyhnúť sa obchodovaniu so spoločnosťou AKCENTA CZ, a. s., a to uzavretím zakázanej dohody o spoločnom postupe voči tejto spoločnosti. Uvedenú

skutočnosť nemožno podľa súdu ani kvalifikovať ako poľahčujúcu okolnosť pri stanovení výšky pokuty v tejto veci.

Odvolaací súd prihliadol i na skutočnosť, že žalobca nepreukázal, že počas sporného obdobia otvorene prejavil svoj záujem nezúčastniť sa na karteli resp. v ňom nepokračovať /napr. výzvou na znovuo tvorenie účtov pre spoločnosť AKCENTA CZ, a. s./ V tejto súvislosti upozorňuje senát najvyššieho súdu, že článok 81 ods. 1 Zmluvy /teraz čl. 101 ods. 1 ZFEÚ/ sa uplatní vtedy, keď existuje zhoda vôle najmenej dvoch strán, ktorej forma nie je podstatná, pokiaľ je verným vyjadrením tejto vôle (pozri aj rozsudok Súdu prvého stupňa - teraz Všeobecný súd EÚ, z 26. októbra 2000, Bayer /Komisia, T-41/96, Zb. s. 11-3383, body 66 až 69). Preto v prípade nedostatku dôkazov spôsobilých priamo preukázať dĺžku trvania porušenia je žalovaný povinný predložiť aspoň dôkazy, ktoré súvisia so skutočnosťami dostatočne blízkymi z hľadiska času tak, aby bolo možné dôvodne pripustiť, že toto porušenie trvalo nepretržite medzi dvoma stanovenými dátumami. Aj keď obdobie medzi dvoma prejavmi určitého protisúťažného správania predstavuje relevantné kritérium na stanovenie nepretržitej povahy porušenia, nič to nemení na tom, že otázku je potrebné preskúmať v kontexte fungovania daného kartelu.

...OBCHODNÉ TAJOMSTVO...

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné, obsahuje dostatok dôvodov preukazujúcich jeho zákonnosť, keďže bol dostatočne zistený skutkový stav veci a z neho vyvodený správny právny záver. Nebolo preto zistené porušenie zákona v postupe a v rozhodovaní žalovaného. “

Napokon k sťažovateľkou napadnutému uloženiu pokuty za protisúťažné konanie najvyšší súd uviedol:

„Žalovaný pri určovaní výšky pokuty pristúpil ku každému účastníkovi dohody individuálne, skúmal všetky okolnosti spáchaného správneho deliktu, svoje závery uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a vysporiadal sa aj s výškou pokuty uloženej žalobcovi. Úrad pri určení výšky pokuty postupoval podľa ustanovení zákona č. 136/2001 Z. z., ale aj v súlade s Metodickým pokynom úradu o postupe pri určovaní pokút v prípadoch zneužívania dominantného postavenia a dohôd obmedzujúcich súťaž, zverejneným na webovej stránke úradu. Podľa metodického pokynu úrad vychádza na účely výpočtu pokuty z relevantného obratu podnikateľa, určením základnej sumy pokuty ako

percenta na základe závažnosti a vynásobením tejto sumy počtom rokov porušovania. Následne pri výpočte dochádza k číselnému zohľadneniu priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (ak v posudzovanom prípade nastali) v zmysle ust. § 38 ods. 10 zákona o ochrane hospodárskej súťaže. Napokon úrad zohľadni, či takto vyčíslená pokuta nepresahuje 10 % z celkového relevantného obratu podnikateľa.

Konečná pokuta uložená žalobcovi je vo výške 0,9 % z jeho celkového obratu a minimálne percento z jeho čistého zisku. Zároveň uložená sankcia bola vo výške zodpovedajúcej zákonnému rozpätiu stanovenému pre relevantný obrat služieb.“

Podstatou sťažovateľkiných námietok je jej nesúhlas s napadnutým rozsudkom, ktorým najvyšší súd rozhodol odlišne ako v prípade žaloby podanej ČSOB proti tomu istému rozhodnutiu rady, čo malo byť spôsobené aj nespojením konaní o žalobách sťažovateľky, ČSOB a VÚB na jedno konanie, pričom toto diametrálne odlišné rozhodnutie najvyšší súd podľa názoru sťažovateľky jasne a zrozumiteľne neodôvodnil.

Ústavný súd sa v súvislosti s posúdením sťažovateľkiných námietok proti napadnutému rozsudku oboznámil aj s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžh 4/2010 z 19. mája 2011 vo veci správnej žaloby ČSOB proti rozhodnutiu rady, ktorým bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 3 S/57/2010-117 z 28. septembra 2010 a na ktorého výsledok sťažovateľka v podstatnej miere poukazuje. Najvyšší súd v označenom rozsudku uzavrel, že irelevantnosť legálnosti, resp. nelegálnosti podnikania sťažovateľky na relevantnom trhu nemožno „bez ďalšieho, t. j. bližšieho zdôvodnenia“ akceptovať. Pokiaľ sťažovateľka „nepodnikala na území Slovenskej republiky legálne... nemohla byť táto spoločnosť legálnym konkurentom B. a iných poskytovateľov devízových služieb na relevantnom trhu v Slovenskej republike“. Z obsahu odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že tento záver najvyššieho súdu bol hlavným dôvodom, pre ktorý bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 3 S/57/2010-117 z 28. septembra 2010, ktorým bolo rozhodnutie rady, ako aj prvostupňové rozhodnutie úradu týkajúce sa ČSOB podľa § 250j ods. 2 písm. a), c) a d) OSP zrušené a vec vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Pokiaľ teda ide o sťažovateľkinu námietku, t. j. že najvyšší súd pri súdnom prieskume toho istého rozhodnutia rady vydal v súdnych konaniach iniciovaných

jednotlivými účastníkmi správneho konania diametrálne odlišné (vzájomne si odporujúce) rozsudky, čím malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd uvádza, že ani rozdielnosť judikatúry najvyššieho súdu ešte neznamená, že najvyšší súd v sťažovateľkinej veci rozhodol arbitrárnym, a teda ústavne neakceptovateľným spôsobom. Z judikatúry ESĽP [napr. z rozsudku Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. decembra 2007] vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštalácie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštalácia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Tento mechanizmus spočíva v inštitúte zverejňovania súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom a v inštitúte prijímania stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu (podobne III. ÚS 348/2011).

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09). Judikatúra totiž nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená za splnenia povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu

predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením a presvedčivým vysvetlením takéhoto postupu (mutatis mutandis IV. ÚS 226/2012).

Ústavný súd uznáva, že vo vzťahu k jednému rozhodnutiu rady boli v posudzovanom prípade vydané dva odlišné súdne rozhodnutia s opačnými právnymi závermi. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, že najvyšší súd si bol vedomý obsahu rozsudku sp. zn. 5 Sžh/4/2010 z 19. mája 2011 vo veci žaloby iného účastníka správneho konania proti rozhodnutiu rady (označený rozsudok spomína napríklad na strane 15 napadnutého rozsudku). Súčasne však ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok (prijatý najvyšším súdom v poradí ako druhým) svojím obsahom reflektoval predovšetkým na výsledky prejudiciálneho konania vedeného pred Súdny dvorom o otázkach právne relevantných v danej veci. Rozsudok Súdneho dvora sp. zn. C-68/12 zo 7. februára 2013 mal skutočne pre odchýlny výsledok súdneho konania v sťažovateľkinej veci zásadný dôsledok, ktorý sa nevyhnutne musel premietnuť do výsledkov konania vedeného najvyšším súdom o odvolaní úradu proti rozsudku krajského súdu v sťažovateľkinej veci. Z obsahu posudzovaného rozsudku vyplýva, že najvyšší súd sa dôsledne venoval odôvodneniu svojich odlišných záverov, na základe čoho ústavný súd v danom prípade na rozdiel od sťažovateľky dospel k tomu, že závery prijaté najvyšším súdom sú jasné a zrozumiteľné, a tak aj ústavne akceptovateľné. Aj keď v danom prípade vznikla nežiaduca situácia, keď žaloba jedného z účastníkov správneho konania bola úspešná, zatiaľ čo žaloby zvyšných dvoch účastníkov správneho konania boli zamietnuté na základe odchylných právnych dôvodov, uvedené nie je dostatočným dôvodom na vyslovenie namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy práve v sťažovateľkinej veci. Z hľadiska zmyslu a obsahu princípov spravodlivosti je totiž neudržateľné, aby najvyššia súdna inštitúcia nemohla revidovať svoje právne závery v skutkovo a právne súvisiacich, resp. obdobných veciach, pokiaľ sú zmenené právne názory dôkladne a presvedčivo vysvetlené, a len z dôvodu existencie iného (skoršieho) súdneho rozhodnutia zotrvať na právnych názoroch, ktoré sa v dôsledku prihliadnutia na nové súvislosti prípadov ukázali ako prekonané.

Podľa názoru ústavného súdu teda najvyšší súd podrobne a presvedčivo vykladá svoje právne názory, ktoré viedli k zmene právneho hodnotenia podstatných okolností

prípade, a tým aj ku prijatiu odchýlnych právnych záverov. Svojou intenzitou preto uvedená skutočnosť nezasahuje do sťažovateľkou označeného základného práva takým spôsobom, aby z pozície ústavného súdu odôvodňovala vyslovenie porušenia jej základného práva. O porušení označeného základného práva by bolo možné hovoriť len v prípade nedostatku právne relevantných dôvodov na zmenu už skôr (najvyšším súdom) vysloveného právneho názoru.

Sťažovateľka síce tvrdí, že z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžh/4/2010 z 19. mája 2011 vyplývajú okrem nelegálnosti činnosti obchodnej spoločnosti AKCENTA CZ, a. s., aj ďalšie závažné dôvody na zrušenie rozhodnutia rady, avšak ústavný súd posúdiac ich obsah poznamenáva, že tieto dôvody boli v označenom rozsudku najvyššieho súdu uvedené nad rámec a nemožno ich považovať za natoľko zásadné, aby boli spôsobilé zvrátiť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého rozsudku. Najvyšší súd sa totiž v napadnutom rozsudku venoval nielen otázke vplyvu zistenia nelegálnosti podnikania sťažovateľky na možnosť vyvedenia dôsledkov z porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, ale aj mnohými ďalšími argumentmi sťažovateľky formulovanými v jej žalobe, ako aj argumentmi úradu uvedenými v jeho odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd zaujal dostatočne odôvodnené stanovisko k vytýkanému procesnému pochybeniu krajského súdu o nespojení vecí všetkých troch účastníkov správneho konania na spoločné konanie, ako aj k samotnej povahe úradom sankcionovaného protisúťažného konania, k záveru o tom, že na posúdenie dohody účastníkov správneho konania nie je potrebná definícia relevantného trhu a napokon aj k hodnoteniu zákonnosti úradom uloženej sankcie. Svoje závery pritom primerane oprel o právne názory vyvedené z judikatúry najvyššieho súdu ustálené v správnom súdnictve a poukázal aj na súvisiacu rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

Vo vzťahu k sťažovateľkiným námietkam o nedostatkoch odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom rozhodnutí sa najvyšší súd podrobne zaoberal všetkými kľúčovými otázkami a formuloval k nim kvalifikované právne odpovede. Sťažovateľkou formulované dôvody podľa ústavného súdu nesignalizujú existenciu takých podstatných skutočností, vo svetle ktorých by bolo možné považovať dôvody, na základe ktorých najvyšší súd vo veci rozhodol, za nedostatočné a zjavne

nespravodlivé. Ústavný súd pripomína, že na naplnenie princípov spravodlivého procesu sa nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument procesnej strany, ale len na argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový. Ústavný súd zastáva názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa nároky kladené na rozhodnutia odvolacích súdov platnými procesnoprávnymi predpismi (§ 157 a § 219 ods. 2 OSP), ktoré boli vydané zákonom na základe čl. 46 ods. 4 ústavy a v danom prípade neboli aplikované v rozpore s obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd ďalej zdôrazňuje, že jeho úlohou pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08), ale posúdenie jeho ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd nie je ani opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* III. ÚS 538/2012).

Ústavný súd nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bolo možné považovať za popierajúci zmysel práva na súdnu ochranu, pretože najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľky uberala iným smerom ako právny názor najvyššieho súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľka nesúhlasí, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani

povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

V okolnostiach daného prípadu teda neboli naplnené podmienky na vyslovenie porušenia označeného základného práva rozhodnutím ústavného súdu. Tvrdenia sťažovateľky sledujú podľa názoru ústavného súdu len dosiahnutie zmeny súdneho konania, ktoré skončilo výsledkom, s ktorým sa nevie stotožniť, čo však nemožno spájať s porušením uvedeného základného práva, ktoré samo osebe nemôže nastať rozhodnutím štátneho orgánu, ktorým tento orgán uplatní svoju právomoc (III. ÚS 342/2011).

Za daných okolností preto ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti, a preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Vzhľadom na uvedené rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2014